

หนังสือสำหรับเด็ก

เรื่องเด็กที่เมืองจีน

ของ

กรมราชบัณฑิต

พิมพ์ครั้งที่ ๑

๕,๐๐๐ ฉบับ

เล่มที่ ๒

ร.ศ. ๑๓๑

๒ สดางค์

เรื่องเด็กที่เมืองจีน

บทที่ ๑ ว่าด้วยเด็กจีน

ใน ทิศเหนือ ของเรา นี้ มี ประเทศใหญ่ อยู่
ประเทศ หนึ่ง เรียกว่า ประเทศจีน ประเทศจีน
ใหญ่กว่า เมืองเรา มาก เด็กหญิง ชาย ก็มี มาก
พวก เด็ก ๆ จีน เหล่า นั้น ถ้า นักเรียน ดู รูป ภาพ
คง จะ เห็น ว่า ไม่ เหมือน กัน กับ เด็ก ไทย นัก เพราะ
เด็กจีน ไม่ ตัดผม หรือ เอา ไว้ จุก เหมือน เด็ก เมือง
เรา เขา เอา ไว้ ผม เปีย กัน ทุก คน

ถ้า นักเรียน จะ ถาม ว่า ใน รูป ภาพ นั้น ทำไม
จึง ไม่มี เด็ก หญิง อยู่ ด้วย เรื่อง นี้ ต่อไป จะ เล่า
ให้ ฟัง ใน ที่ นี้ จะ เล่า ถึง เด็ก เล็ก ๆ เริ่ม ตั้ง แต่
ยัง แดง ๆ มา ให้ ฟัง เสีย ก่อน

ครั้งแรกจะพูดถึงโรงที่เด็ก ๆ อาศัยอยู่ก่อน
 โรงนี้ปลูกด้วยไม้ บางทีเขาทำหลังคาแบนเป็น
 ดาดฟ้า ข้างบนหลังคาชนิดนี้ เขามักทำ

เด็กจีนเอาไว้ม पेय

เป็นที่สำหรับเอาไว้นั่งเล่น และโรงนั้นมีพื้น
 ชั้นเดียว ไม่มีเสาเตี้ยเหมือนตึกแถวริมถนน

เมื่อเราเข้าไป มองดูข้างในโรง ถ้าเป็น
โรงคนจนแล้ว จะเห็นพื้นเป็นดินไปหมด
ไม่มีเสื่อ สาดปูเลย ข้างในโรงนี้ไม่มีใครจะมี
สิ่งของเครื่องใช้อะไรนัก ที่มีอยู่บ้างก็แต่โต๊ะ
เก้าอี้ และม้านั่ง นอกจากนี้ก็มีเปล ทำด้วย
ไม้ตั้ง อยู่ ก้น ห้อง

ในเปลนี้มีเด็กแดง ๆ นอนอยู่ เด็กนี้มี ลูก
ในตาดำ ขลับ ผม ก็ดำ คล้าย พวกเรา เหมือน
กัน เด็กแต่ง ตัว สวมเสื้อ กางเกงแดง เพราะ
เขานับถือ สีแดง ว่าเป็นมงคล

ที่ข้อมือเด็กนี้ มี ด้ายแดงผูก อยู่ด้วย แม่
เขาผูกให้ตั้งแต่เกิด มาได้ สามวัน และ ต้อง
ผูกไว้ถึง สอง อาทิตย์ เขาถือ กัน ว่า ถ้าไม่ทำ
เช่นนั้น เด็กจะเจ็บ และเป็น อันตรายต่าง ๆ
กับเมื่อโตขึ้น จะไม่เป็น เด็กดี ด้วย

ที่ คอเด็กก็ผูกด้วยแดงเหมือนกัน มี
เหรียญเงินเล็กๆ ห้อยอยู่ คล้ายเสมาของเรา
เขาผูกไว้เพื่อจะให้เด็กอยู่เย็นเป็นสุข เหรียญนี้
เด็กชอบดัดเล่นมาก

พอเด็กอายุได้เดือนหนึ่ง เขาก็จัดการโกน
ผมไฟ คือ เมื่อถึงวันกำหนด แม่เขาก็เอาผ้าแดง
ผูกที่อกเด็ก ผ้าแดงผูกออกนี้ ภาษาจีนเรียกว่า
“เอี่ยม” ส่วนไข่หู้ที่จะมาโกนผมไฟ ก็สวม
เสื้อแดงด้วย

การโกนผมไฟ เขาไม่โกนจนหมด เหมือน
เด็กเมืองเรา เขาเหลือไว้ข้างหลังหย่อมหนึ่ง
เพื่อจะได้เอาไว้เป็นผมเปีย ถ้าเป็นเด็กหญิง
ไข่หู้เขาเหลือไว้เป็นสองแฉกหรือสามแฉก บาง
ทีก็ปล่อยให้เหลือ ประอยู่ตามหน้าผากบ้าง
ใครรู้บ้างว่า ทำไมจีนจึงต้องเอาไว้ผมเปีย

ข้อนี้ จะเล่าให้ฟัง คือ เมื่อ ครั้ง โบราณ มี คนชาติ
หนึ่ง เรียก ชื่อ ว่า ตาด มาได้เมืองจีน พวก
ตาด จึง บังคับ ให้จีน ขวั้น ผม เปีย หมด คือ แสดง
ว่า พวก ตาด ได้ เป็น เจ้า พวกจีน

เมื่อเร็ว ๆ นี้ พวกจีน ได้ พร้อมใจ กัน รบ
พวก ตาด ที่ เป็น เจ้า เมือง สิบ ๆ กัน มา นั้น แพ้
แล้ว ถอด ออกเสีย จาก เจ้า เมือง จีนเลยพากันตัด
ผม เปีย เกือบ หมด แล้ว เพื่อหมาย ความว่า ไม่
ได้ เป็น ข้า พวก ตาด ต่อไป นักเรียน คง จะ เห็น
จีน มี ผม เปีย น้อย ลง ทุก ที่ นานไป พวกจีน คง
ตัด ผม เหมือน เรา หมด

เมื่อ โจน ผมไฟ แล้ว พ่อ แม่ ก็ พา เด็ก นั้น ไป
หา ย่า ซึ่ง อยู่ บ้าน เดียว กัน แต่ ยัง ไม่ได้ มา
เยี่ยมเลย เมื่อ ย่า รู้ ว่า หลาน เป็น ชาย ไม่ใช่
หญิง ก็ ดีใจ มาก แล้ว หา ของ ทำขวัญ ให้

ต่อไปนี้ พ่อเด็กนั้นก็เชิญเพื่อนฝูง มาเลี้ยงดู
กัน และเพื่อน ต้อง นำ ของ มา ทำ ขวัญเด็กนั้น
ด้วยทุกคน แล้ว พ่อ ก็ ตั้ง ชื่อ ให้เด็กด้วย ที่เดียว
ชื่อที่ตั้งนี้เขาเรียกว่า “ชื่อน้ำนม” เมื่อเข้าโรง
เรียน ครู ก็ ตั้ง ให้ อีก ชื่อ หนึ่ง และเมื่อโตขึ้น ก็
มี ชื่อ อีก ชื่อ หนึ่ง จีน คน หนึ่ง มี ชื่อ สาม ชื่อ ด้วย
กัน

บทที่ ๒ ว่าด้วยวันเกิด ของเด็ก

วัน สำคัญ ของเด็ก คือ วันเกิด ที่เรียกว่า
วันเกิดนี้ ไม่ใช่ วันเกิด จริง อย่างที่เรานับ กัน
คือ วัน ตรุษจีน ที่จะมี ต่อไป นั้นเอง พวกจีนเขา
ถือ วัน ตรุษจีน ว่าเป็น วันเกิด ของเขาเหมือนกันทุก
คน ในวันเกิดนี้ ย่าของเด็กรู้ให้ของทำ ขวัญอีก
โดย มาก มัก จะให้ รองเท้า สี แดง คู่หนึ่ง เป็น ของทำ

ขวัญ เพราะเขา ถือ กัน ว่า เด็ก จะได้ เดิน ได้ เร็ว
แต่ บาง ที่ เขาก็ ให้ หมวก

พอ ถึง วัน เลี้ยง โต๊ะ เขาก็ จัด ของ กิน ต่าง ๆ
วาง เรียง ไว้ บน โต๊ะ ล้วน เป็น ของ อร่อย ของ
เขา ทั้ง นั้น แต่ เข้าใจ ว่า พวก เรา คง กิน ไม่ อร่อย
ไป ทั้ง หหมด เพราะเขา มัก จะ ทำ จืด ๆ มี แต่ รส
เค็ม ๆ มัน ๆ หวาน ๆ เป็น พัน ไม่ เหมือน
กับ เข้า ของ เรา

เมื่อ เสร็จ การ เลี้ยง แล้ว เขาก็ แต่ง ตัว เด็ก
ให้ สวม เสื้อ กางเกง แดง สวม รองเท้า งาม ๆ
แล้ว อุ้ม ไป ให้ นั่ง บน โต๊ะ ที่ กัน ห้อง เอา ของ สำหรับ
เลี้ยง ทาย วาง ไว้ รอบ ตัว เด็ก ของ เลี้ยง ทาย นั้น มัก
จะ เป็น หนังสือ กระดาน นับ เงิน รองเท้า ลูก ดุม ทอง
หรือ กำไล ทอง ลูก ดุม นี้ ต้อง มี เสมอ ขาด ไม่ได้
แล้ว ก็ ปล่อยให้ เด็ก เลือก หยิบ เอา ตาม ชอบใจ

พ่อของเด็ก และคนอื่น ๆ ก็พากันมาขึ้น
ล้อมเด็กอยู่รอบข้าง เพื่อจะดูว่าเด็กหยิบอะไร
ก่อน เขาว่า ของที่เด็กหยิบขึ้นก่อนนั้นแหละ
เป็นเครื่องทำนายว่า เด็กโตขึ้นจะเป็นอย่างไร
เขาถือเอาการเสี่ยงทายนี้เป็นหลัก ว่าจะให้
เด็กเรียนวิชาสิ่งไหนจึงจะเหมาะ

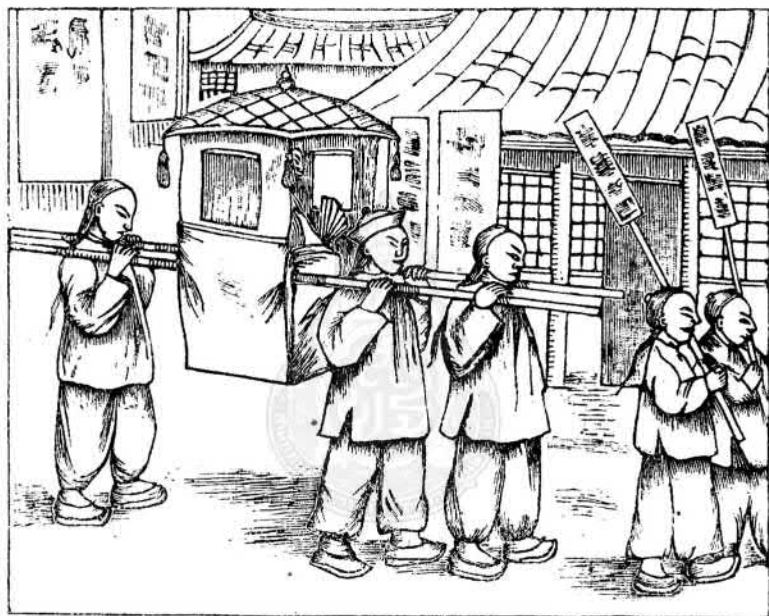
ถ้าเด็กหยิบ ลูก ดุม ก่อนแล้ว คนที่คอยดู
อยู่นั้น พากันดีใจมาก เพราะตำราเขาทายว่า
ต่อไปข้างหน้า เด็กนั้นจะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่
ในเมืองจีน เช่น กับ พระยาหรือเจ้าพระยาใน
เมืองเรา

ขุนนางผู้ใหญ่ นั้น เมื่อจะไปไหน ก็ขึ้นแคร่
มีหลังคา ที่จีนเขาเรียกว่า “เกี้ยว” ถ้านักเรียน
สังเกตดู ในรูปภาพ จะเห็นได้ว่า แคร่ชนิดนั้นไม่
เหมือนกับ แคร่ในเมืองเรา เพราะรูปเหมือนตัว

ว่า ด้วย วัน เกิด ของ เด็ก

๙

ข้างบน มี หลังคา ตามข้างๆ มี หน้าต่าง มี ม่าน
รูด ขึ้น รูด ลงได้ และมี ไม้ยาว สอง อัน กระทบ

ขุนนาง จีน นั่ง แคร่ ทาสีแดง

กับ ข้าง แคร่ มีคน หามข้าง หน้า และ ข้าง หลัง
ข้างใน แคร่ นั้น มี ที่นั่ง เจาะ คนเดียว

เมื่อ ขุน นาง ผู้นั้น ขึ้น แคร่ไป แห่งใด ก็มีเด็ก
สอง คน ถือ กระดาน บ้าย คนละอัน เดินนำ หน้า ใน
กระดาน บ้าย นั้น เขียนเป็นหนังสือ จีนบอกไว้ว่า “ให้
หลบ เข้า ซ้ำง ถนน และ อย่า พุด กัน”

ถ้า เด็ก หยิบ กระดาน นับ เงิน ก่อน เขา ทาย
ว่าต่อไปเด็กนั้น จะเป็นคนมั่งมี ถ้า หยิบ สมุด ก่อน
เขา ทาย ว่าต่อไปเด็ก จะเป็นผู้ มีความรู้ เฉลียวฉลาด
ที่จริง การเสี่ยง ทายนี้ มีผิดบ้าง ถูกบ้าง เป็น
ของไม่ แน่ นอน แต่ พวก จีน เขา นับ ถือ กันว่า
เป็นได้ จริง ตามที่เสี่ยง ทายไว้

บทที่ ๓ ว่าด้วยเด็กนักเรียน

ถ้าเราไปเมืองจีน เรา จะเห็นรูป อะไร เล็ก ๆ
น่าดู มาก วัง หรือ ยๆ ไปมา อยู่ตาม ถนน แลดู
คล้ายกับ ไห กระเทียม แต่ มี ขา สอง ขา นั้น แล

เพื่อนของเราละ คือ เด็กจีน

เมืองจีนเมื่อถึงหน้าหนาว เขาไม่ใคร่ใช้
ไฟอบห้องเหมือนเมืองฝรั่ง เขาใช้สวมเสื้อชั้น
กันมาก ๆ จนแลดูตัวอ้วนพองเหมือนอึ่งอ่าง บาง
ทีคน ๆ หนึ่ง สวมเสื้อชั้นกันถึงหกตัวก็มี เสื้อ
บางตัวก็มีนมด้วย

พ่อเด็กอายุได้หกขวบ พ่อแม่ก็ส่งเข้าโรง
เรียน วันแรกที่จะเข้าโรงเรียนนั้น เขามัก
จะเลือกหาวันดี เพราะเขาถือกันว่า ถ้าเล่า
เรียนในวันดีคืนดี ต่อไปก็จะร่ำเรียนได้ดี

เมื่อเด็กจะไปเข้าโรงเรียน เขาให้สวมหมวกแพร
สีน้ำเงินหรือสีดำ เดินท่าเหมือนเป็นคนโตขึ้น
มาก มือถือสิ่งของที่จะเอาไปบูชาครูในโรงเรียน
คล้ายกับเมื่อเราเข้าโรงเรียนเหมือนกัน

พอไปถึงโรงเรียน ก็เดินตรงเข้าไปหาครู

ทำ ทำ คำนับ อย่างจีนไหว้เจ้า ที่เราเคยเห็นในเมืองเรา คือ ยืน ขึ้น โค้งตัวลง แล้วนั่งคุกเข่า เอาหน้าผากจดพื้น สามหน เพื่อแสดงความนับถือ และ มอบ ตัว เป็น ศิษย์ เชื่อฟัง คำสั่งสอน ของ ครู ต่อไป

เมื่อเวลาเล่าเรียน เด็กนั่งเรียน บนม้าเตี้ย มีโต๊ะเล็กๆ ตั้ง อยู่ข้างหน้า บนโต๊ะมีแผ่นหินอ่อนบางๆ แผ่นหนึ่ง สำหรับใช้เป็นกระดาน ชะนวน เขาไม่เขียน ด้วย ปากกา หรือ ดินสอ เหมือน อย่างเรา เขาใช้เขียน ด้วย พู่กัน คือ แปรง เล็กๆ ที่จีนเรียกว่า “ปัด” กับ มี ที่ ฝน หมึก อีก ที่ หนึ่ง หมึกที่เขาใช้เป็นหมึกแท่ง เมื่อเวลาจะใช้ เขาฝนกับน้ำ อย่างที่เราเห็นตามร้านจีนในเมืองเรา

ในเวลาที่เขาเรียน กันนั้น มีเสียงแซ่ไปทั้งโรงเรียน ถ้าเป็น โรงเรียนเราๆ คง หนาว หู ทำ

มือ ก็ ดี ม้า ล่อ ดัง แก่ง ๆ ไป ตลอด ทาง ใคร ได้ ยืน
เสียง ม้า ล่อ เข้า ก็ รู้ ได้ ว่า พ่อ ค้า ขาย เครื่อง เล่น มา
แล้ว พวก เด็ก ๆ ต่าง ก็ วิ่ง ออก ไป เลือก ซื้อ ตาม
ชอบใจ

การเล่น ที่ เด็ก เมือง จีน ชอบ เล่น มาก คือ เล่น
ลูก หิน และ เล่น ช้อน หา การเล่น ช้อน หา นี้ เด็ก
จีน เรียก ว่า “เล่น ช้อน แมว” นอกจาก นั้น ยังมี
การเล่น อีก อย่าง หนึ่ง เรียก ว่า “เล่น จับ กุ้ง” คือ
เด็ก ทุกคน ต้อง เอา ผ้า ผูก ตา ไม่ ให้ แล เห็น อะไร แล้ว
ต่าง ก็ เทียว คลำ จับ กัน

การเล่น ที่ สนุก ที่ สุด นั้น คือ เล่น ว่าว ในปี
หนึ่ง เมือง จีน มี การ ประชุม เล่น ว่าว กัน วัน หนึ่ง พอ
ถึง วัน นั้น ผู้ คน เป็น อัน มาก ทั้ง ผู้ ใหญ่ และ เด็ก
รีบ ออก จาก บ้าน ไป ชัก ว่าว กัน แต่ เข้า ว่าว นั้น

เขาทำเป็นรูปต่างๆ ที่ทำเป็นนก เป็นค้างคาว
และเป็นปลา ก็มี วันนั้นเขาชักว่าวกันวันยัง
ค่ำ จนมืดก็ยังไม่เอาลง เมื่อถึงเวลาค่ำ
เขาเอาโคมกระดาษผูกหางว่าว ปลอยขึ้นไปสูงๆ

บทที่ ๕ ว่าด้วยเด็กหญิงจิ้น

ตามที่เล่าให้ฟังมาแล้ว ได้พูดถึงแต่เรื่อง
ของเด็กชายในเมืองจิ้นทั้งนั้น ยังไม่ได้กล่าว
ถึงเรื่องของเด็กหญิงเลย ต่อไปนี้จะเล่าถึง
เรื่องเด็กหญิงให้ฟัง

นำส่งสารเด็กหญิงที่เมืองจิ้นนัก เพราะ
พ่อแม่เขาไม่มีใครจะชอบ จนชั้นเขาจะพูดจา
กัน เขาก็เอาเด็กชายขึ้นหน้า ไม่เคยเอา
ผู้หญิงขึ้นหน้าเลย

เมื่อลูกใครออกมาใหม่ๆ เขามักจะถามว่า

เป็น ชายหรือเป็น หญิง ก่อนเรื่องอื่น ถ้าว่า เป็น
หญิงแล้ว ต่างคนก็พากันเสียใจ ส่วนพ่อ
ของเด็ก เมื่อรู้ว่า ลูก ของตัว เป็น หญิง แล้ว
ก็หันหน้า กลับ ที่เดียว ที่สุดจะถามถึง ข้าวคราวก็
ไม่มี เป็นแต่บ่นว่า “ลูกเราเป็น หญิงเสีย แล้ว
ลูกผู้หญิงจะเป็นเรื่องอะไร”

เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ยิน ข้าว ว่า มีผู้ไปพบ เด็กหญิง
จิน คนหนึ่ง พ่อ แม่เขาให้ ชื่อ ซึ่ง แปล เป็นไทย
ว่า “ไม่ อยา กได้” นี่ก็เป็นเพราะ เมื่อเด็ก นั้นเกิด
มา ไม่มีใคร อยา กพบ อยา กเห็น ไม่มีใคร
รักใคร่เหมือน อย่างเด็กหญิงใน เมืองไทยเรา โดย
มากเด็ก หญิงเขาไม่ใคร่ ตั้งชื่อ ให้ดี บดี เหมือนอย่าง
เด็กชาย เขามักจะ ให้ ชื่อ ว่า “ลูกที่หนึ่ง” “ลูกที่
สอง” หรือ “ลูกที่สาม” ตาม ลำดับ ที่เกิดมา ก่อน
หรือหลัง เท่านั้น

พอเด็กหญิงอายุได้ หก ขวบ ถ้าพ่อแม่เป็น
คน มั่งมี เขาก็ให้รัดเท้า คือเอาผ้ายาว ๆ พัน
เท้า เข้าไว้ ให้แน่น เพื่อจะไม่ให้เท้า โต ขึ้น ได้อีก
เด็ก นั้น ต้อง ทน เจ็บ ทน ปวด ไป นาน กว่า จะ หาย
เจ็บ ปวด ก็ อยู่ ใน ราว สอง ปี เมื่อ เอา ผ้า ผูก มัด ไว้
เช่น นั้น แล้ว เท้า ของ เด็ก ก็ จะ เล็ก อยู่ อย่าง นั้น
จน แก่ จน ตาย ผู้หญิง จีน ที่ รัด เท้า ถึง เป็น
ผู้ใหญ่ แล้ว ก็ มี เท้า ยาว เพียง สาม หรือ สี่ นิ้ว
เท่านั้น

การ รัด เท้า นี้ เจ็บ ปวด มาก และ ให้ โทษ แก่
เด็ก ตลอด ชีวิต เดียว นี้ มี ผู้ ทำ น้อย ลง แล้ว
และ ใน ไม่ ช้า เข้าใจ ว่า คง จะ เลิก กัน หมด

เด็ก หญิง ที่มี เท้า เล็ก ๆ เช่น นั้น จะ เดิน ไป
ไหน ก็ ไม่ได้ ไกล เพียงไร และ เมื่อ อายุ ถึง แปด ขวบ
เขาก็ มัก จะ ไม่ ใคร ให้ ออก นอก บ้าน ถ้า จะ มี กิจ

ว่าด้วยเด็กหญิงจิ้น

๒๓

ไปข้างไหนบ้าง เขาก็ให้ขึ้นเกี้ยวมีม่าน บังมิดชิด

เด็กหญิงที่พ่อ แม่ เป็น คน จน ดู จะ มี เวลา
สบาย มากกว่า ลูก คน มี เงิน เสีย อีก เพราะทำไม่
ต้องรัด นั้น อย่าง หนึ่ง และ จะ ออก นอก บ้าน เทียว
เดิน เล่น ตาม ถนน ก็ได้

ผู้หญิงจิ้น ต้อง ทำงาน หนัก มาก แต่ เข้าใจ
ว่า เขา คง จะ ไม่ เบื่อ หน่าย เหมือน กับ ที่ ถูก กัก ให้อยู่
แต่ ใน บ้าน จะ เดิน ไป ไหน ก็ ไป ไม่ได้ ก็ ก้าว งาน
ที่เขา ทำ นั้น คือ เทียว เก็บ หนุ่ย หา ฟืน สำหรับ ใช้
ติด ไฟ และ ตัก น้ำ งาน อื่น ที่ ทำ กัน อยู่ โดย
มาก ก็ คือ ทำ พัด ทำ โคม กระดาษ และ ทำ ฟืน
เกือกไม้ ขาย เป็น ต้น

ผู้หญิงจิ้น เมื่อ เขา ทำ การ งาน อยู่ ก็ ดี หรือ
เล่น อะไร กัน อยู่ ก็ ดี เขา มัก ตะพาย ลูก ไว้ ข้าง
หลัง ด้วย ถึง เขา จะ วิ่ง หรือ กระโดด ไป มา อย่าง

ไร เด็กที่ตะพาย อยู่ นั้น ก็ดูไม่รู้ลึก อะไร เพราะ
เคย กัน เสีย แล้ว

เด็กหญิง ลูก คน มีเงิน ที่นั่งเจ้า อยู่แต่ใน
บ้าน เมื่อได้ยินเสียง พวกเด็กหญิง ลูกคนจนวิ่ง
เล่น กัน อยู่เกรี้ยว กราว น่าสนุกสนาน คงจะ นึก
อยากไปเกิดเป็น ลูกคนจน บ้าง เป็น แน่

ลูกคนมั่งมี จะวิ่งเล่น ก็ไม่มีใครได้ และการ
งานก็ไม่มีใคร ต้องทำ อะไรนัก เขาหัดแต่ให้เย็บผ้า
ร้องเพลง และแต่งตัว สวยๆ เกล้ามวยงามๆ
เท่านั้น

บทที่ ๖ ว่าด้วยตรุษจีน

วัน สำคัญ ของจีน ก็ คือ วันขึ้นปีใหม่ ของเขา
ที่เราเรียกว่า ตรุษจีน ตามที่เข้าใจกัน อยู่แล้ว

ในวัน ตรุษจีน นั้น พวกจีนเขาไม่ ทำบุญตักบาตร เหมือนในวัน ตรุษไทย หรือวัน สงกรานต์ของเรา เขาไหว้เจ้า และไหว้ผีปู่ ย่า ตา ยาย ของเขา ตามที่เขา นับถือกัน ว่าเป็น การ ทำบุญ

วัน ก่อนที่จะ ถึงวัน ตรุษจีน พวกจีนไม่มีใคร จะ หลับ จะ นอน ที่กัน ต่าง คน ก็ ตั้ง หน้า คอย รับ วัน ตรุษจีน ที่จะ มา ถึง ครั้น รุ่ง สว่าง พระอาทิตย์ขึ้น ถึงวัน ตรุษจีนเช้า เขาก็ พา กัน ออกไป คุ้ยเขี่ย คำนับ รับ ด้วยความ ยินดี และ จด ฐูป เทียน บูชา เจ้า

ในวัน นั้น เขา อาบ น้ำ กัน ทุก คน การ อาบ น้ำ กัน เช่น นี้ เป็น การ พิเศษ เพราะ ใน เมือง จีน เขา ไม่ ใคร จะ อาบ น้ำ กัน นัก ด้วย ถือ กัน ว่า มัก จะ ให้ โทษ แก่ ร่าง กาย ครั้น แล้ว เขาก็ แต่ง ตัว อย่าง งด งาม ตั้ง ต้น เล่น การ รื่น เริง กัน เด็ก ทุก คน ต้อง ผูก อี แปะ ทอง เหลือง ร้อย ต้ายแดง

๒๔

หนังสือสำหรับเด็ก

เพราะเขา ถือ กัน ว่า กัน เจ็บ ไข้ ได้

ได้ เล่า ให้ ฟัง มา แล้ว ว่า จีน เขา ถือ ตรุษ จีน
เป็น วัน เกิด ของ เขา ทุกคน เพราะ จะ นั้น ใน วัน นี้

พวก จีน คุก เขา คำนับ รับ วัน ตรุษ จีน

คง ได้รับ ของ ทำขวัญ กัน หมด ทุกคน พวก เด็ก ต่าง
ก็ เดิน รำ ทำ เพลง ด้วย ความ ยิน ดี เพื่อ จะ ได้รับ

สิ่ง ของ ที่ พ่อ แม่ และ เพื่อน ฝูง นำ มา ให้

เมื่อเขาทำ ขวัญ กัน แล้ว ประเดี๋ยว จะได้ ยิน
เสียง ปัง ๆ บัง ๆ ดัง สนั่น ห้อง ดูเหมือน ว่า ใคร
เอา ปืน มา ยิง อยู่ รอบ ห้อง ที่ จริง ไม่ใช่ ปืน เขา
จุด ประทัด ถ้า แลดู ใน รูป นี้ ให้ ดี จะ เห็น พวง
ประทัด แขนง อยู่ ตาม ชายคา เป็น สาย ยาว ลง มา ถึง
ดิน แต่ พ่อ เขา จุด ชะนวน เข้า ก็ ดัง ลั่น ขึ้น พร้อ ม
กัน จึง ได้ มี เสียง กึก ก้อง คล้าย กับ นั้น

บาง ที่ เด็ก ๆ พวก เรา จะ ยัง ไม่ เข้าใจ ว่า ทำไม
จึง ชอบ จุด ประทัด ที่ จริง เขา ไม่ ได้ ตั้งใจ จะ
จุด เล่น เป็น การ สนุก เหมือน เรา จุด กัน เล่น เขา จุด
เพื่อ จะ ขบไล่ ของ ชั่วร้าย ออก จาก บ้าน จะ ได้ อยู่
เย็น เป็น สุข ไป ตลอด ปี

ตอน นี้ ไป เด็ก ๆ ที่ เป็น ผู้ ชาย ก็ ไป เทียว กับ พ่อ คือ

ไปเยี่ยมเพื่อนฝูงบ้าง ไปดูหุ่นจีนบ้าง แต่เด็ก
ผู้หญิงไม่ได้ไปกับเขา ต้องอยู่เฝ้าบ้าน คอย
ตระเตรียมเครื่องโต๊ะที่จะเลี้ยงดูกันในเวลาเย็น

พวกเด็กๆ มีความรื่นเริงอยู่ตลอดวัน ลง
ท้ายก็เหนื่อย ทำอะไรไม่ใคร่ได้ ต้องเข้านอน
เพราะเขาไม่มีกำลังที่จะต่างตาอยู่ไปได้อีก

แจ้งความ กรมราชบัณฑิต

ด้วยเด็กเล็ก ๆ ในสมัยนี้ เมื่อเรียนหนังสือเช่นแบบเรียนเร็ว
มูลบทบรรพกิจ หรือประถม ก กา มากับครูแล้ว ก็ไม่มี
หนังสืออะไรจะอ่านเล่นโดยลำพังตนเองให้เพลิดเพลินได้ จะหัน
หน้าไปทางไหนก็พบแต่แบบเรียน และหนังสือที่เป็นข้อความไม่
เหมาะหรือยุ่งยากเกินไปทั้งนี้ หนังสือเช่นนี้ถึงจะซื้อหามาให้
เด็กอ่าน โดยมากเด็กก็จำใจจำต้องอ่านไปอย่างนกแก้วพูดภาษา
คน ไม่เป็นประโยชน์แก่การที่จะเพาะนิสัยใจคอเท่าใดนัก เมื่อ
กรมราชบัณฑิตเห็นเป็นการบกพร่องอยู่เช่นนี้ จึงได้คิดให้มี
หนังสือชุดหนึ่ง ทำเป็นเล่มเล็ก ๆ พิมพ์ด้วยตัวอักษรโต ๆ
มีรูปวาดด้วยเรื่องง่าย ๆ และใช้ถ้อยคำอย่างจะมีให้เด็ก
รักเมื่อหน้าหนังสือชุดนี้จะออกแบบเล่ม ๆ เรียงเป็นลำดับไป
และกำหนดให้ชาวราชาพอชอบเขา ลำหรับให้เด็กซื้อรวบรวมตั้ง
ขึ้นเป็นห้องสมุดไว้สำหรับอ่านโดยลำพังตนเองได้

หนังสือที่ได้พิมพ์จำหน่ายแล้ว

เล่มที่ ๑ เรื่อง นายแยกผู้ชั่วร้าย	ราคา ๓ สตางค์
เล่มที่ ๒ เรื่อง เด็กที่เมืองจีน	ราคา ๖ สตางค์
เล่มที่ ๓ เรื่อง เด็กที่เมืองญี่ปุ่น	ยังกำลังพิมพ์อยู่
- มีขายที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม